

Arrest

nr. 161 455 van 5 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 september 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt volgens haar verklaringen in februari 2012 naar Italië, in het bezit van een paspoort, voorzien van een visum voor Italië. Volgens haar verklaringen komt zij in mei 2014 naar België. In het verzoekschrift wordt verklaard dat verzoekende partij gewoonlijk in Italië verblijft en dat zij in het bezit is van een Italiaanse verblijfsvergunning. In het administratief dossier bevindt zich een kopie van een Italiaans verblijfsdocument, geldig tot 8 mei 2013.

1.2. Op 15 september 2015 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld op basis van een proces-verbaal (P.V. nr. AN.55.LB.112506/2015-GF) wegens illegaal verblijf. Diezelfde dag wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven.

1.3. Op 26 september 2015 wordt de verzoekende partij opnieuw gecontroleerd door de lokale politie van Antwerpen, waarbij wederom wordt vastgesteld dat zij niet de benodigde documenten kan voorleggen. Op 27 september 2015 wordt op basis van een proces-verbaal (nr. AN.55.LB.117621/2015-GF) een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld door de betrokken inspecteur.

1.4. Op 27 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekende partij wordt op dezelfde dag in kennis gesteld van deze beslissing.

1.5. Op 27 september 2015 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag wordt betekend aan de verzoekende partij. De motieven van deze beslissing zijn de volgende:

“Aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: D. (...)

voornaam: A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: < >

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij)

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/09/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

▪ *1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

□ *2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft een bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 15/09/2015.

Deze vorige beslissing/en tot verwijdering niet uitgevoerd werd/en.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

▪ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

□ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

1.6. Op 14 oktober 2014 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.7. Op 21 oktober 2015 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.8. Op 7 januari 2016 wordt de verzoekende partij gerepatrieerd naar Italië.

1.9. Het beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring van de in punt 1.4. vermelde beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 5 februari 2016 bij arrest nr. 161 454.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel wordt de schending aangehaald van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Eveneens wordt machtsmisbruik aangevoerd. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij tevens de schending aanhaalt van artikel 21, § 1 van de Overeenkomst van 19 juni 1990 ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen (hierna: de Schengenuitvoeringsovereenkomst).

Het middel wordt als volgt weergegeven in het verzoekschrift:

“9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op een afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd, niettegenstaande het feit dat zij zou willen samenleven in België met haar partner van Belgische nationaliteit. De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst ten onrechte slechts naar het feit dat er geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl men niet motiveert waarom men helemaal geen rekening wenst te houden met de relatie van verzoekster met haar partner en de mogelijke gevolgen daarvan voor het verblijfsrecht van verzoekster. Dat verzoekster tegen het eerdere bevel nog steeds een annulatieberoep kon indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het moment dat de huidige bestreden beslissing werd genomen, zodat verwerende partij bezwaarlijk kan verwijzen naar de niet-uitvoering van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Evenmin wordt er gemotiveerd waarom er geen termijn werd toegekend aan verzoekster voor vrijwillige vertrek. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken moest motiveren waarom zij geen rekening houdt met enerzijds de familiebanden in België en anderzijds de beroepsmogelijkheden tegen het eerdere bevel om het land te verlaten en waarom zij geen termijn toestaat van vrijwillig vertrek.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzuimt om te motiveren waarom geen rekening wordt gehouden met de familiale situatie van verzoekster en waarom er zo snel werd overgegaan tot afleveren van de bestreden beslissing – nog geen maand nadat verzoekster voor het eerst op het grondgebied werd aangetroffen. Evenmin wordt er rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekster, zoals het feit dat zij over een geldige verblijfsvergunning beschikt in een ander EU-lidstaat die zij zou kunnen verlengen indien zij dat zou wensen.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

De beslissing tot inreisverbod kon echter enkel samen worden genomen met het bevel om het grondgebied te verlaten in één en dezelfde beslissing. Zij ontving echter twee aparte beslissingen: een bijlage 13septies en een bijlage 13sexies.

Beide beslissingen zijn duidelijk en onafscheidelijk met elkaar verbonden. Het is de Dienst Vreemdelingenzaken niet toegelaten deze beslissingen kunstmatig op te splitsen. Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, dient volgens verzoekster dan ook te leiden tot een vernietiging van het inreisverbod.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele motivatie geeft waarom zij voor kiest om verzoekster een langdurig inreisverbod op te leggen van wel twee jaar. Dat verzoekster bezwaarlijk haar bestaande relatie twee jaar kan onderbreken. De zij heeft geen enkele rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van de situatie van verzoekster.

9.3. Artikel 7, lid 1 Vreemdelingenwet bepaalt: "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;[...]"

Het feit alleen dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, is geen afdoende reden om een inreisverbod op te leggen. Dat er immers meer voordelige bepalingen zijn vervat in een internationaal verdrag en in de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet die voorrang hebben en de toepassing van artikel 7 en 74/11 Vreemdelingenwet uitsluiten. Er is met name een schending van artikel 8 EVRM en van artikel 21§ 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen nu zij in het bezit is van een verblijfsvergunning in Italië die kan worden verlengd. De bestreden beslissing werd dan ook genomen met schending van artikel 7 en 74/11 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 21 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen.

Dat verzoekster tegen de verwijderingsmaatregel een beroep heeft ingesteld dat nog steeds hangende is, zodat het niet opvolgen hiervan bijgevolg hic en nunc ook niet als grond van de beslissing kan worden aangevoerd.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde zich kunnen onthouden van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen. Van enige verplicht tot het opleggen van zulk een inreisverbod is geen enkele sprake.

Verwerende partij diende verder de bestreden beslissing ook niet te nemen. Zij wordt hier niet geconfronteerd met een wettelijke verplichting, maar met een wettelijke mogelijkheid.

Bij het nemen van deze beslissing dient rekening te worden gehouden én met de stand van de procedure die de grond voor de aanwezigheid van verzoekster vormt én met de concrete omstandigheden van het dossier. Door dit niet te doen maakt verwerende partij misbruik van haar macht.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Dat verzoekster evenwel nog steeds hoger beroep kan instellen tegen het eerste bevel om het land te verlaten, zodat het niet opvolgen hiervan bijgevolg hic en nunc niet als grond van de beslissing kan worden aangevoerd. Dat verzoekster verder ook een vaste verblijfplaats heeft te (...) zodat er geen enkele reden bestaat om haar vast te houden. Dat er ook geen rekening is gehouden met de eis om het gezinsleven te eerbiedigen.

Door dit niet te doen maakt verwerende partij misbruik van haar macht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden beslissing omvat geen enkele overweging van deze verplichte afweging. Dit is tevens een schending van artikel 8 EVRM (zie infra).

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

9.4. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldige gedrag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt uit het feit dat zij de bestreden beslissing neemt, niettegenstaande verzoekster een relatie heeft met een Belgische man en zij in het bezit is van een Italiaanse verblijfsvergunning en zij te allen tijde deze zou kunnen verlengen. Indien verzoekster zou huwen met haar Belgische partner, zou dit tot gevolg hebben dat zij over een

verblijfsrecht zou beschikken en dit overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980. Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoekster werden niet zorgvuldig afgewogen.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk nu zij zal worden gescheiden van haar verloofde en geen rekening wordt gehouden met de familiebanden van verzoekster. Van de verwant van een EU-burger kan niet worden geëist dat zij eerst een visum zou aanvragen in haar land van herkomst. Het bewijs van haar identiteit en verwantschap is voldoende.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelwijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat zij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.5. Door de vasthouding van verzoekster wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Dat het geenszins aangetoond is dat de verwijdering en vasthouding van verzoekster, noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogt in artikel 8§2 EVRM. Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster van aard is om haar privé- en gezinsleven zeer ernstig aan te tasten.

Dat er sprake is van een familieband tussen verzoekster en haar Belgische partner. Dat deze band voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Dat er een positieve verplichting is voor de staat bij een eerste toelating tot verblijf om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). De beoordeling van deze verplichting geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoekster in België een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privé- en gezinsleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoekster niets meer verloren heeft in haar land van herkomst. Verzoekster heeft ook een blanco strafblad.

Door het voor verzoekster onmogelijk te maken om te huwen in België, wordt er afbreuk gedaan aan het recht op een privé- en gezinsleven.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

9.6. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaken van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), van de formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en machtsmisbruik.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorderen wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht. Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

3.2. Het verweer in de nota met opmerkingen luidt als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de determinerende juridische en feitelijke motieven op een eenvoudige wijze in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt immers met verwijzing naar artikel 74/11, §1, lid 2, 1° van de Vreemdelingenwet op een duidelijke gemotiveerd waarom een inreisverbod en waarom de termijn van dat inreisverbod twee jaar bedraagt.

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoekster die determinerende motieven genoegzaam kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoekster toont geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Inzake de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wordt met verwijzing naar artikel 74/11, §1, lid 2, 1° van de Vreemdelingenwet aangegeven dat verzoekster geen uitvoering heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat ter kennis werd gebracht op 15 september 2015 en dat er een risico op onderduiken bestaat daar verzoekster geen gekend of vast verblijfsadres heeft.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier.

Inzake de duur van 2 jaar van het inreisverbod wordt in de bestreden beslissing het volgende aangegeven:

"Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zijn.

Zij stelt in haar verzoekschrift dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat zij in België wil samenleven met haar partner van Belgische nationaliteit.

Uit het administratief dossier blijkt evenwel ontegensprekelijk dat van die voorgehouden partner slechts melding werd gemaakt nadat de bestreden beslissing werd genomen en ter kennis gebracht.

Er moet worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing beschikte.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekster naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 september 2015 evenmin melding maakte van een relatie met een Belgische partner doch als reden van verblijf opgaf dat zij hier een opleiding wenste te volgen. Dit vindt steun in het administratief verslag vreemdelingencontrole dat op 15 september 2015 werd opgesteld en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt.

Behoudens het feit dat artikel 8 EVRM geen formele motiveringsplicht omvat (zie: RvV, 3 april 2009, nr. 25.613; RvV, 28 maart 2012, nr. 78.203), dient te worden opgemerkt dat het betoog van verzoekster gelet op voormelde uiteenzetting faalt.

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing werd genomen op een ogenblik dat zij tegen het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 15 september 2015 een annulatieberoep kon instellen bij de Raad, dient niet alleen te worden opgemerkt dat dit verwerende partij niet belet om de thans bestreden beslissing, doch ook dat verzoekster niet aantoonde welk actueel belang zij heeft bij haar betoog. De

termijn om een annulatieberoep in te dienen tegen de bijlage 13 van 15 september 2015 is thans vestreken en verzoekster toont niet aan dat zij effectief een annulatieberoep heeft ingediend.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Die verdragsbepaling waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, § 74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43).

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven”. Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./ Finland, §150)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Het EHRM heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, Ahmut v. United Kingdom, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoekster enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoekster verblijft immers illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235)

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift een relatie te hebben met een Belgische partner en voegt bij haar verzoekschrift een kopie van een Belgische identiteitskaart.

Verzoekster beperkt zich evenwel tot loutere beweringen doch laat na concrete elementen aan te brengen die worden gestaafd en waaruit blijkt dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Verzoekster toont geen gezinsleven aan. Zij toont evenmin aan dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven.

Bovendien, laat verzoekster na aan te tonen dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten. De omstandigheid dat

haar voorgehouden partner de Belgische nationaliteit heeft is een element eigen aan grensoverschrijdende relaties, doch geen onoverkomelijke hinderpaal.

Verzoekster toont geen schending aan van artikel 8 EVRM.

De vrijheidsberovende maatregel behoort overeenkomstig artikel 71 en verder van de Vreemdelingenwet tot de uitsluitende bevoegdheid van de raadkamer van de correctionele rechtbank. Om die reden, is de bevoegdheid van de Raad ter zake uitgesloten.

Verzoekster gaat met de verwijzing naar artikel 21 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst kennelijk voorbij aan het feit dat een eenvoudig nazicht van het administratief dossier aantoont dat verzoekster enkele de kopie van een vervallen Italiaanse verblijfsvergunning heeft voorgelegd, hetgeen niet in overeenstemming is met voormelde bepaling. Bovendien verklaarde zij op 15 september 2015 (administratief verslag vreemdelingencontrole) reeds 9 maanden in België te verblijven, hetgeen evenmin in overeenstemming is met voormeld artikel 21.

Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet daar de thans bestreden beslissing een inreisverbod betreft, doch geen bevel om het grondgebied te verlaten, noch een beslissing tot verwijdering. Om die reden, faalt het betoog van verzoekster.

Waar verzoekster kritiek uit op de bijlage 13septies d.d. 27 september 2015 dient te worden opgemerkt dat huidig annulatieberoep enkel gericht is tegen de bijlage 13sexies, doch niet tegen de bijlage 13septies zodat het betoog ter zake faalt. Niets belette verzoekster om indien zij dit wenste, tegen de bijlage 13septies een annulatieberoep in te dienen bij de Raad in het kader waarvan zij kritiek kon uiten op die bijlage 13septies.

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, vormen de bijlage 13septies en de thans bestreden beslissing wel degelijk twee afzonderlijke beslissingen.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening heeft gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Verzoekster toont met haar betoog evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het middel is niet ernstig."

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De Raad benadrukt daarenboven dat in casu de bestreden beslissing geen uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Bijgevolg komt het aan de administratie toe om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar, te treffen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund en waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

3.4. De bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod steunt in casu op artikel 74/11, §1, tweede lid 2° van de vreemdelingenwet dat voorziet dat een beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat met”* een inreisverbod van *“maximum drie jaar”* indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Blijkens de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet is de gemachtigde in principe dan ook verplicht om een inreisverbod af te leveren (cf. RvS 18 december 2013, nrs. 225.871 en 225.872). De vaststelling dat aan verzoekende partij geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek is toegestaan, vindt steun in het administratief dossier.

Het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek wordt in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 27 september 2015, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat, gemotiveerd door de vaststelling dat de verzoekende partij geen uitvoering heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 15 september 2015 en dat zij dient te worden opgesloten omdat er een risico op onderduiken bestaat, nu verzoekende partij geen gekend of vast verblijfsadres heeft. Deze feitelijke motivering wordt hernomen in het bestreden inreisverbod.

3.5. In casu wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd voor de duur van twee jaar. Aangaande deze duur van twee jaar motiveert de gemachtigde dat geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan en dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, acht de gemachtigde een inreisverbod voor de duur van twee jaar proportioneel.

Verzoekende partij voert aan dat bij het opleggen van de duur van het bestreden inreisverbod geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval, waarbij zij onder andere verwijst naar het feit dat zij in België een partner heeft van Belgische nationaliteit, met wie zij zou willen samenleven. Er is geen zorgvuldige voorbereiding geweest bij het nemen van de bestreden beslissing en de belangen van verzoekende partij werden niet zorgvuldig afgewogen.

3.7. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v., hierna: de Terugkeerrichtlijn).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vereist dus bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een individueel onderzoek naar alle omstandigheden eigen aan het geval. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dit een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.8. De vraag die zich in casu stelt is of de gemachtigde de duur van het inreisverbod heeft vastgesteld door een zorgvuldig onderzoek te voeren naar alle specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, conform artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De motieven aangaande de geldingstermijn van het inreisverbod luiden als volgt:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zijn onderzoek naar de omstandigheden van het individueel geval van verzoekende partij in casu louter heeft beperkt tot de vaststelling dat geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, waarbij de Raad opmerkt dat dit gegeven in wezen de grond vormt voor het opleggen van het inreisverbod en niet voor het bepalen van de geldingstermijn. Verder stelt de gemachtigde vast dat verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, hetgeen wederom refereert naar de reden waarom verzoekende partij geen termijn van vrijwillig vertrek werd toegestaan, met name omdat zij geen gehoor heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsbeslissing. De gemachtigde concludeert dat *“gelet op al deze elementen”*, dewelke in wezen enkel verwijzen naar het feit dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, en *“op het belang van de immigratiecontrole”*, een geldingstermijn van twee jaar proportioneel is.

Daargelaten de vraag of het bovenvermelde elementen valabele argumenten zijn voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod zoals de verwerende partij betoogt, blijkt uit deze summiere motieven en de stukken van het administratief dossier niet op afdoende wijze dat in het kader van het bepalen van de duur van het inreisverbod conform artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig individueel onderzoek werd gevoerd naar alle omstandigheden eigen aan het geval van verzoekende partij.

3.9. Zoals gesteld, hekelt de verzoekende partij dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod geen rekening werd gehouden met de relatie die zij heeft met een Belgische man. Ter staving van haar betoog voegt verzoekende partij een kopie van haar identiteitskaart toe aan haar verzoekschrift. In de uiteenzetting omtrent de aangehaalde schending van artikel 8 EVRM, zet verzoekende partij uiteen dat zij een gezinsleven leidt met deze persoon in de zin van voormeld artikel, daar hun band voldoende hecht is.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 28 september 2015, de dag nadat haar het bestreden inreisverbod werd opgelegd, in het kader van de terugkeerprocedure een vragenlijst (*“questionnaire”*) heeft ingevuld die zij tevens heeft ondertekend. Verzoekende partij geeft in deze vragenlijst aan dat zij in België een stabiele relatie heeft met dhr. D. M. R., waarbij tevens diens adres en mobiele nummer worden vermeld. Uit de *“begeleidingsfiche tot verwijdering”*, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt het om een *“vragenlijst hoorplicht”* te gaan.

Verder bevindt zich in het administratief dossier een verslag van het interview dat de consul van Nigeria in het bijzijn van twee attachés van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft afgenomen op 30 september 2015, teneinde de Nigeriaanse nationaliteit van verzoekende partij te verifiëren. In dit verslag wordt onder meer het volgende opgemerkt: *“Betrokkene heeft hier ook een vriend, die haar geldelijk ondersteunt. Ze willen gaan samenwonen”*.

Uit het administratief blijkt tevens dat de raadsman van verzoekende partij op 8 oktober 2015 een verzoekschrift tot invrijheidstelling heeft ingediend bij de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen. In dit verzoekschrift wordt weerom aangehaald dat verzoekende partij een relatie heeft met een Belgische man, met wie zij een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. In de opmerkingen die de attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot dit verzoekschrift laat geworden aan de procureur des Konings te Antwerpen, wordt dit gezinsleven op zich niet betwist.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekende partij, tijdens haar gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 oktober 2015, naar aanleiding van haar asielaanvraag ingediend op 14 oktober 2015, opnieuw te kennen heeft gegeven dat zij sinds *“januari 2015”* een relatie heeft met dhr. D. M. R., van Belgische nationaliteit, waarbij diens adres tevens wordt vermeld (zie vragenlijst DVZ, punt 15).

Uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden, blijkt aldus dat verschillende malen werd aangehaald dat verzoekende partij een stabiele relatie zou hebben met dhr. D. M. R. en dat zij met deze persoon een gezinsleven zou leiden in de zin van artikel 8 EVRM.

De Raad stelt vast dat de voorgehouden relatie van verzoekende partij met een Belgische man onmiskenbaar een element kan vormen dat een specifieke omstandigheid uitmaakt die het individueel geval van verzoekende partij kenmerkt en dat bijgevolg relevant kan zijn in het kader van het besluitvormingsproces inzake het opleggen van een inreisverbod, in het bijzonder bij het bepalen van de geldingstermijn hiervan.

3.10. In de nota met opmerkingen wordt betoogd dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat van “*die voorgehouden partner*” slechts melding werd gemaakt nadat de bestreden beslissing werd genomen en ter kennis gebracht aan de verzoekende partij. Verwerende partij benadrukt hierbij dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing beschikte.

De Raad beaamt dat de relatie die verzoekende partij beweert te hebben met een Belgische man pas voor het eerst te berde werd gebracht op 28 september 2015, een dag nadat de bestreden beslissing werd genomen, wanneer verzoekende partij werd verzocht een “*Vragenlijst hoorplicht*” in te vullen. In deze vragenlijst geeft verzoekende partij voor de eerste maal op onmiskenbare wijze te kennen een stabiele relatie te onderhouden met dhr. D. M. R., een gegeven dat overigens vanaf dat moment op consistente wijze wordt herhaald telkens verzoekende partij gevraagd wordt naar een eventuele relatie in België.

Er dient echter te worden benadrukt dat, opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 11.2 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, de gemachtigde zich dient te vergewissen van “*de specifieke omstandigheden van elk geval*” vóór deze overgaat tot de beoordeling omtrent de duur van het opgelegde inreisverbod. Door dit individueel onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekende partij pas te voeren nadat het bestreden inreisverbod werd opgelegd en ter kennis gebracht – uit het administratief dossier blijkt immers dat de “*Vragenlijst hoorplicht*” aan verzoekende partij werd voorgelegd de dag nadat de bestreden beslissing werd genomen en ter kennis gebracht – wordt de in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet vervatte onderzoeksplicht, die inhoudt dat rekening wordt gehouden met de “*specifieke omstandigheden van elk geval*”, zinledig gemaakt.

Voorts geeft deze handelwijze van de gemachtigde, waarbij de vreemdeling pas wordt gehoord nadat een verwijderingsbeslissing is genomen en een inreisverbod wordt opgelegd, geen blijk van een zorgvuldig handelen. Er wordt aan herinnerd dat in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel het aan de gemachtigde toekomt om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan, te treffen.

Het betoog van verwerende partij doet dus geen afbreuk aan de vaststelling dat noch uit de bestreden beslissing noch uit administratief dossier blijkt dat in het kader van het bepalen van de duur van het inreisverbod conform artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig individueel onderzoek werd gevoerd naar alle omstandigheden eigen aan het geval van verzoekende partij.

3.11. In de nota met opmerkingen verwijst verwerende partij naar het administratief verslag vreemdelingencontrole dat op 15 september 2015 werd opgesteld en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt. De verwerende partij betoogt dat verzoekende partij naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 september 2015 evenmin melding maakte van een relatie met een Belgische partner, doch als reden van verblijf opgaf dat zij hier een opleiding wenste te volgen.

De Raad stelt vast dat in de akte van kennisgeving gehecht aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 september 2015 wordt gesteld dat de verzoekende partij voorafgaandelijk aan dit bevel werd gehoord waarmee op onmiskenbare wijze wordt verwezen naar het voormeld administratief verslag vreemdelingencontrole van 15 september 2015.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen met andere woorden dat de verzoekende partij, toen zij op 15 september 2015 werd aangetroffen in illegaal verblijf door de lokale politie van Antwerpen (DRF-Regio Oost), melding had kunnen en moeten maken van haar relatie met een Belgische man, quod non in casu. Zij zou bovendien naar aanleiding van deze ondervraging slechts hebben verklaard dat zij in België verblijft om een opleiding te volgen.

Er dient echter te worden vastgesteld dat het administratief verslag vreemdelingencontrole geenszins als een proces-verbaal van verhoor kan worden beschouwd. Vooreerst dient te worden geconstateerd dat het administratief verslag vreemdelingencontrole van 15 september 2015 niet ondertekend is door de verzoekende partij. Voorts stelt de Raad vast dat dit verslag amper informatie bevat met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partij. Bij het onderdeel “*Verklaring betrokkene*”, staat niets ingevuld. Bij het onderdeel “*andere familieleden in België*” wordt evenmin iets ingevuld. Bij de “*reden van verblijf*” wordt zeer beknopt vermeld: “*in België te blijven en een opleiding te volgen*”. Het gegeven dat verzoekende partij in België verblijft om een opleiding te volgen, neemt echter niet weg dat

verzoekende partij eveneens een relatie zou hebben aangeknoopt met een Belgische man. Beide elementen sluiten elkaar niet uit, waarbij nogmaals dient te worden aangestipt dat de informatie in dit verslag op uiterst beknopte wijze wordt weergegeven. Hierbij wenst de Raad volledigheidshalve te verwijzen naar de vragenlijst die verzoekende partij op 28 september 2015 heeft ingevuld en waarin zij enerzijds vermeldt dat zij in België wenst te blijven en hier een opleiding wenst te volgen en zij anderzijds op de vraag: “*heeft u een duurzame/stabiele relatie in België*” duidelijk antwoordt dat zij hier een relatie heeft met dhr. D. M. R.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat ook het administratief verslag vreemdelingencontrole van 27 september 2015, toen verzoekende partij voor de tweede maal werd aangetroffen in illegaal verblijf, zeer weinig informatie bevat. Bij de hoofdingen “*Reden verblijf*” en “*Verklaring betrokkene*” staat niets ingevuld. Ook dit document werd niet ondertekend door de verzoekende partij.

De verwerende partij kan dan ook niet voorhouden dat verzoekende partij op het ogenblik dat zij aan een vreemdelingencontrole werd onderworpen in de mogelijkheid was om alle nuttige gegevens te verschaffen noch dat zij op dat ogenblik uit eigen initiatief alle nuttig inlichtingen had moeten verschaffen. De precieze verklaringen die zij toen aan de lokale politie van Antwerpen heeft afgelegd kunnen niet afdoende worden afgeleid uit documenten die slechts zeer beknopte informatie bevatten en die bovendien niet voor goedkeuring door de verzoekende partij werden ondertekend. Aldus blijkt niet dat de verzoekende partij naar behoren en daadwerkelijk in staat werd gesteld om melding te maken van haar relatie in België.

Dit verweer, waarmee de verwerende partij tracht te benadrukken dat zij wel degelijk is tegemoetgekomen aan de op haar rustende individuele onderzoeksplicht, zoals bepaald in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan derhalve niet door de Raad worden aangenomen.

3.12. Indien verwerende partij het individuele onderzoek zoals bepaald in artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet derwijze had gevoerd dat de op haar rustende verplichting om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van verzoekende partij niet illusoir zou worden – immers krijgt de verzoekende partij pas nadat het inreisverbod wordt opgelegd de daadwerkelijke mogelijkheid om de verwerende partij naar behoren op de hoogte te stellen van bepaalde relevante elementen, zoals haar relatie in België –, dan had zij op de hoogte kunnen zijn geweest van de relatie die verzoekende partij beweert te hebben met dhr. D. M. R.

De Raad benadrukt nogmaals dat een dergelijk element onmiskenbaar een specifieke omstandigheid kan uitmaken die het individueel geval van verzoekende partij kenmerkt en dat bijgevolg relevant kan zijn in het kader van het besluitvormingsproces inzake het opleggen van een inreisverbod en meer bepaald inzake het bepalen van de geldingstermijn hiervan.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde niet is tegemoetgekomen aan de op hem rustende individuele onderzoeksplicht. Het middel is, in zoverre het is gestoeld op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich bijgevolg niet op.

Het verweer in de nota met opmerkingen dat verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot loutere beweringen en dat zij nalaat concrete elementen aan te brengen die worden gestaafd en waaruit blijkt dat er sprake is van een dermate hecht en effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM doet aan het voorgaande geen afbreuk, aangezien de plicht om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, niet kan worden beperkt tot een toetsing aan artikel 8 van het EVRM (RvS 17 maart 2015, nr. 230.543). Het verdere verweer dat verzoekende partij hoe dan ook nalaat aan te tonen dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders verder te zetten, laat niet toe tot een ander besluit te komen. Door a posteriori te pogen een onderzoek te voeren en een afweging te maken van alle specifieke omstandigheden die het individueel geval van verzoekende partij kenmerken, zoals artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet vereist, wordt de hierboven vastgestelde schending door de verwerende partij niet rechtgezet (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420), waarbij volledigheidshalve nogmaals dient te worden aangestipt dat de plicht om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, niet kan worden beperkt tot een toetsing aan artikel 8 van het EVRM.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 september 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES